

„Eu nu dau niciodată prima lovitură până când piatra nu mi-a spus ceea ce trebuie să îi fac...”

- Constantin Brâncuși

NATIUNEA

Serie Nouă
Anul XIV

Numărul 776
6 - 12 mai 2026

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Operațiunea americană „de sub 60 de zile”: de la războiul logistic-militar la cel militar-logistic... Pentru că ne-am vândut pe 30 de arginti, ca Iuda...

Cezar Adonis
Mihalache

Între aceste două capete de pod ar putea fi așezată operațiunea specială „trumpiană” din Iran... Între rolul de facto al celui „modus operandi” de război și translatarea lui logistică spre zona economică... Spre zona brutală a (re)negocierii și impunerii de noi achiziții militare, practic, de rescriere a acordurilor economice vizând industria militară... Pentru că Trump nu a urmărit, ca scop în sine (mai mult sau mai puțin justificat) războiul ca o „demilitarizare a Iranului”, ci transformarea acestuia într-un instrument de demilitarizare (prin ricoșeu) a Orientului Mijlociu... A convingerii zonei arabe, bogate, de necesitatea imediată a reactualizării înzestrărilor lor militare (în primul rând, cele vizând apărarea proprie), evident, la costurile și în condițiile impuse de Trump... De aceea, nu trebuie să ne mire faptul că președintele american a anunțat, aparent rupt de realitatea din teren, „că războiul din Iran s-a încheiat”... Mai bine spus, a fost încheiat din perspectiva sa... Un anunț ce poate fi pus, desigur, și pe seama limitărilor legislative care impun obținerea acordului Congresului Statelor Unite pentru continuarea războiului peste termenul în care deciziile se găsesc, legal, în sfera de atribuții prezidențiale, acel interval de 60 de zile în care președintele nu avea nevoie de acordul expres al Congresului... În fapt, însă, această limitare pare a fi fost folosită de Trump tot în interesul său, ca justificare a „încheierii războiului”... Pentru că, în mod real (și pragmatic, de altfel, așa cum acționează președintele american, apelând din plin la atuările lungii sale experiențe sale ca om de afaceri, într-un joc de șah în care piesele sale sunt persuasiunea, amenințarea, șantajul, aparenta batere în retragere, apoi revenirea în forță cu noi intimidări), dacă

un război, așadar, poate fi pornit fie și doar printr-o hârtie, o declarație, pacea nu poate fi încheiată (mai ales, dintr-o perspectivă „unilaterală”) doar pe seama colilor și a vorbelor celor ce au declanșat agresiunea inițială... Fie și una motivată, în fața Istoriei de mâine, prin necesitatea impunerii, acolo unde este cazul, chiar și prin forță, a schimbărilor de paradigme în numele resetării felului de a fi, de până mai ieri, a celui tablou aproape tabu al configurației „in situ” a ordinii mondiale... Dar asta nu îl interesează pe Trump... Din punctul lui de vedere,

războiul (mai corect spus, neavând acordul Congresului, „operațiunea” sau chiar „intervenția”) a reușit! Fără a fi declarată nici o „victorie”, nici un „armistițiu”, nici o „retragere” (cu aceeași coadă între picioare). Pe Trump l-a interesat strict ordonarea paradigmei comerciale de înzestrare și înarmare militară, de rescriere a clauzelor comerciale militare în interesul imediat următor de protejare a zonei arabe (bogate). Pentru că, prin războiul din Iran, sfera militară de apărare a țărilor arabe, atrase în capcana „berbece” a loviturilor „de pedeapsă” ale Iranului, a fost pusă pe butuci...

Este adevărat, și Statele Unite au pierdut imens... Instalații de apărare, de protecție, radare, avanposturi, dar, mai ales, acea proiecție, falsă, de asigurare a securității zonei... Dar pierderilor se vor compensa prin masivele investiții în noile priorități de apărare ale zonei arabe... Pentru că, industria militară ființează prin războaie (sau „operațiuni militare de sub 60 de zile”), în mod esențial aflate într-o continuă derulare (și nu „înghețate”), prin care tehnica militară existentă să

fie „consumată” pentru a forța reînnoirea, inclusiv la un nivel militar actualizat și mai scump... Adică, folosirea războiului în scop militar-logistic, căci, dacă războiul lui Trump ar fi vizat într-adevăr demilitarizarea Iranului în interesul păcii mondiale, atunci am fi vorbit poate strict de un război logistic-militar... Sau de o intervenție logistic-militară... Dar Iranul a fost doar un mijloc transformat, prin căderea statelor arabe într-o capcană, în instrument de demilitarizare (și) a capacităților militare de apărare ale acestora. Și, chiar dacă pare că acestea

Diana Maria
Brăgaru

Nu mai pierdeți vremea uitându-vă la discuții despre ce premier va avea România. Numele premierului vine oricum de la Ursula! Numele celui care va fi prim-ministru al României e hotărât deja de șefii sectei de cei care manevrează PSD-ul și l-a pus SĂ FURE MOȚIUNEA AUR! V-a mai spus câte ceva Petrisor Peiu despre creșterea euro; că sunt și fondurile speculative,

ar putea apela la alți furnizori militari, situația nu este deloc așa... Pentru că Israelul este scos din joc, ca ofertant militar imediat, ba chiar și pe termen mediu, până când poporul român nu va ieși pe străzi să își ceară pașnic, constituțional, drept contractele de livrare în turile NU SE VA SCHIMBA derulare, inclusiv cele vizând furnizarea dronelor pentru noi, bunăoară, compania „Elbit Systems” abia acum confirmând, după întâzieri semnificative, România! V-ați dus un an de avioane fără pilot), Georgescu și acum va acesta având nevoie de înbăgați în pat cu cei care v-au treaga sa tehnică militară, furat votul?! V-ați pierdut până mai ieri poate mințile?! Treziți-vă, pentru disponibilă pentru export, numele Lui Dumnezeu! pentru propriile războaie Treziți-vă! Ce trăim astăzi (teritoriale, spre deosebire este rezultatul a 36 de ani de de cele comerciale, de reînfrățire cu dracul prin configurare a pieței de furnizor militar, ale „unchiului Încă nu ați înțeles că ne Sam”), iar Ucraina, marea pedepsește Dumnezeu surpriză ca nou furnizor militar pe piața de armament de vreme?! (deja defilând în zona arabă Da, ce trăim azi e cu oferta sa de producție rezultatul faptului că ne-am militară „excedentară”), ar vândut pe 30 de arginti, ca putea fi frânată oricând din luda! Ne-am înfrățit cu necuextazul ei de exportator militar universal de către puntea, vânzându-ne pe o cană, pe un pix, pe un kil de ulei ori zahăr, pe un post la stat obținut pe pile de la partid, pe o sacoșă goală, pe o găleată de plastic și-o umbrelă, pentru o mărire în

bătaie de joc a salariului sau a pensiei ori a alocației pentru copil!

Treziți-vă, frați și surori, că deja suntem o națiune pe moarte! Natalitatea e în continuă descreștere. Tinerii pleacă din Țară! Bătrânii ne mor! Mercosur va aduce „mâncare” pe care nu o va verifica nimeni. Vom înghiți cancer ca să nu crăpăm de foame! Copiii voștri vor înghiți cancer! Nu înțelegeți?!

Tot nu înțelegeți?! Ce trebuie să se întâmple ca poporul ăsta să se trezească? Ce trebuie să se

dar și că BNR E COMPLICE! Ce trebuie să înțelegeți: până când poporul român nu va ieși pe străzi să își ceară pașnic, constituțional, drept contractele de livrare în turile NU SE VA SCHIMBA derulare, inclusiv cele vizând furnizarea dronelor pentru noi, bunăoară, compania „Elbit Systems” abia acum confirmând, după întâzieri semnificative, România! V-ați dus un an de avioane fără pilot), Georgescu și acum va acesta având nevoie de înbăgați în pat cu cei care v-au treaga sa tehnică militară, furat votul?! V-ați pierdut până mai ieri poate mințile?! Treziți-vă, pentru disponibilă pentru export, numele Lui Dumnezeu! pentru propriile războaie Treziți-vă! Ce trăim astăzi (teritoriale, spre deosebire este rezultatul a 36 de ani de de cele comerciale, de reînfrățire cu dracul prin configurare a pieței de furnizor militar, ale „unchiului Încă nu ați înțeles că ne Sam”), iar Ucraina, marea pedepsește Dumnezeu surpriză ca nou furnizor militar pe piața de armament de vreme?! (deja defilând în zona arabă Da, ce trăim azi e cu oferta sa de producție rezultatul faptului că ne-am militară „excedentară”), ar vândut pe 30 de arginti, ca putea fi frânată oricând din luda! Ne-am înfrățit cu necuextazul ei de exportator militar universal de către puntea, vânzându-ne pe o cană, pe un pix, pe un kil de ulei ori zahăr, pe un post la stat obținut pe pile de la partid, pe o sacoșă goală, pe o găleată de plastic și-o umbrelă, pentru o mărire în

întâmpla ca să nu mai fim zombie?! Ce trebuie să se întâmple ca poporul ăsta să nu mai fie atât de naiv, atât de ușor de cumpărat, atât de laș, atât de slab?! Ce anume?! Evanghelia este despre dragoste. Despre iubirea de aproape. Dar ce zice Hristos?! „Să vă iubiți unul pe altul. Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că M-a urât pe Mine mai înainte de voi”. Cum ne iubim noi unul pe celălalt când nu vedem interesul țării, când țara suntem tot noi?! Strămoșii noștri trăgeau clopotele Bisericii când se apropia pericolul! Fiți voi clopotele Bisericii vii, care e Poporul Român! Cheia care să desfacă lacătele care ne țin robi ai acestor trădători de Neam și de țară e la voi!

Mila Lui Dumnezeu asupra tuturor!

● găleată de plastic și-o umbrelă, pentru o mărire în

Războiul cu istoria: Radu Gyr și Octavian Goga fac parte din istoria culturii românești și trebuie păstrați ca atare!

Ion Aurel
Pop

Radu Gyr și Octavian Goga fac parte din istoria culturii românești și trebuie păstrați ca atare. Oricine dorește se poate informa ușor despre viața lor, despre atitudinile lor și despre creația lor. Dar noi nu suntem nici zbiri, nici censozi și nici inchizitori. Consider că poezia lor a însuflețit viața românilor și nu a jignit sentimentele altora. În cazul lui Goga, faptul este sigur. Dacă creația lui Radu Gyr a avut și conotații antisemite, acea parte a poeziilor respective poate să fie ocolită azi. Dar nu interzisă. Nimic din ceea ce este omenesc nu poate să ne fie străin, fiindcă avem discernământ și putem decide singuri ceea ce este bine și ceea ce este rău. Am primit recent un mesaj din care am înțeles că o autoritate a statului român este chemată imperios să pregătească o decizie administrativă prin care să încadreze activitatea a două personalități, Radu Gyr și Octavian Goga, la „infrafracțiuni de genocid contra umanității și de crime de război”, sau să sancționeze faptul că aceste persoane „au făcut parte din conducerea organizațiilor fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe” și să nu accepte ca ele să dea „nume de străzi, bulevarde, scuaruri, piețe, parcuri sau alte locuri publice”. Deocamdată, autoritatea somată ne cere „opinia” despre posibilitatea încadrării celor două „personalități” în prevederile unei legi adoptate recent de Parlamentul României, încadrare care să interzică folosirea numelor celor două „persoane” în spațiul public. Între timp, am aflat că Primăria Cluj-Napoca a fost dată în judecată!

Aici este vorba despre doi mari scriitori români și nu de „persoane”. Radu Gyr a fost un propagandist legionar și un demnitar legionar, condamnat sub trei dictaturi (regală, antonesciană și comunistă) pentru faptele sale. Dar a fost, pentru posteritate, un mare poet, dramaturg, eseuist și ziarist. În apărarea sa, acuzatul Radu (Demetrescu) Gyr nu a negat existența faptelor ce i se imputau, nici nu a arătat vreun element justificativ sau scuză, dar a susținut, cerând indulgență Tri-

bunalului, că a fost un om cinstit în activitatea sa, care a fost rezultatul convingerilor sale, dovedite drept greșite. A avut adesea și atitudini personale pe linia democratică, evidențind o manifestare a acestor atitudini prin crearea teatrului evreiesc „Barașeum” la București (Teatrul „Barașeum” a fost unul dintre puținele teatre evreiești care au reușit să funcționeze în perioada Holocaustului în Europa, păstrând viu spiritul culturii, al dramaturgiei evreiești pentru public și pentru artiștii înșiși). A invocat autoritatea lucrului judecat, ca fiind condamnat pentru activitatea sa legionară, ca și pentru cântecele sale, pentru care a suferit pedepse administrative prin internarea în lagăr.

Radu Gyr a făcut pușcărie în vreo 4-5 etape. Prin anii 1955-1958 a avut o fereastră de libertate. Era perioada în care statul comunist se afirma puternic și mai avea un singur salt – colectivizarea țăranilor – pentru a integra deplin întreaga suflare românească în regimul de dictatură. Însă, în preajma colectivizării, trebuiau luate măsuri de intimidare și prevedere, iar Radu Gyr a fost o primă victimă. Și de data asta, crima lui erau tot versurile lui. Ele deveniseră o forță socială, și asta supăra pe stăpânii absoluți. Astfel că, pentru poezia sa „Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane!”, socotită „manifest legionar anticomunist” (și pentru alte vini de opinie, reluate), a fost condamnat la moarte. Dar Radu Gyr a fost absolvit pentru sentința pronunțată de regimul comunist în 1959, cea prin care fusese condamnat la moarte pentru că promovase și trimisese scrieri legionare în țară și în străinătate. Pentru acea sentință, instanța a considerat, în 2011, că urmașii lui Radu Gyr pot primi 20 000 de euro drept despăgubiri. Poetul a făcut, fără doar și poate, propagandă legionară și a avut atitudini antisemite, dar nu a fost condamnat de „Tribunalul Poporului” drept criminal de război. Sigur, după 1945, toate tribunalele erau „ale poporului”, cu justiție dictată de călăii sovietici și oricine care fusese în vreo funcție înainte de 1944 putea să fie socotit „dușman al poporului”. Poezia amintită („Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane!”) nu are în ea nimic xenofob și nimic

șovin:

„Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane! / nu pentru lopată de rumenă pâine, / nu pentru pătule, nu pentru pogoane, / ci pentru văzduhul tău liber de mâine, / ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane! // Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri, / pentru cântecul tău țintuit în piroane, / pentru lacrima soarelui tău pus în lanțuri, / ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane! // Nu pentru mânia scrâșnită-n măsele, / ci ca să aduni chiuind pe tăpșane / o claie de zări și-o căciulă de stele, / ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane! // Așa, ca să bei libertatea din ciuturi / și-n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane / și zarzării ei peste tine să-i scuturi, / ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane! // Și ca să pui tot sărutul fierbinte / pe praguri, pe prispă, pe uși, pe icoane, / pe toate ce slobode-ți ies înainte, / ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane! // Ridică-te, Gheorghe, pe lanțuri, pe funii! / Ridică-te, loane, pe sfinte ciolane! / Și sus, spre lumina din urmă-a furtunii, / ridică-te, Gheorghe, ridică-te, loane!”

Poezia este pur și simplu un îndemn contra tendinței de înrobire comunistă, stalinistă, bolșevică a poporului român.

Să ne amintim că atunci când a scris Radu Gyr poezia, țara era înțesată de trupe trimise de la Moscova. Trupele au plecat în 1958, dar propagandiștii sovietici și ciracii lor au rămas și i-au despuiat pe români de bunurile lor, mai ales de pământul lor. Mii de țărani și de intelectuali români au fost bătuți, închiși și strămutați în Bărăgan ori la Canal, ca să simtă „binefacerile” regimului comunist. Oare cei care s-au opus comunismului, indiferent de păcatele lor din tinerețe, nu merită niciun fel de recunoaștere post mortem? Nu neapărat iertare, ci înțelegere și acceptare a sacrificiului lor. Octavian Goga (1881-1938) nu a trăit, din fericire, sub comunism, fiindcă ar fi murit pe la Sighet ori pe la Canal. El este considerat un poetavates, un bard care a cântat toată pătimirea românilor din Transilvania, care a scris versuri patriotice de o simțire autentică românească și care a pregătit astfel Marea Unire. A suferit, ca român considerat minoritar, de pe urma

regimului asupritor austro-ungar. După unirea din 1918, a ocupat diferite funcții de demnitate publică. A fost invitat ca profesor la Universitatea „Regele Ferdinand I” din Cluj și a devenit membru de onoare al Academiei Române.

În anii 1920, Goga a fost partizanul democrației parlamentare, însă după 1930 vederile sale se schimbă radical, simpatizând cu fascismul italian și cu nazismul german. Prim-ministrul Goga (a condus guvernul 44 de zile!) a dus o politică pronazistă intenționând să se alieze și să adopte politica Axei și a dus o politică antisemită, prin care a negat drepturile populației evreiești, inclusiv cetățenia română a unei părți a evreilor români. Octavian Goga nu a fost condamnat niciodată în timpul vieții, dar a fost aspru criticat și respins de regimul comunist, cu opera marginalizată, scoasă din manuale etc. Nu a suferit nicio condamnare juridică vreodată, spre deosebire de Radu Gyr. În luna și jumătate cât a guvernat, nu a apucat să ia măsuri radicale, de viață și de moarte și nici nu cred că le-ar fi luat.

Cei care nu au luat vieți omenești în mod direct, cu mâna lor sau din ordinul lor, nu sunt criminali. Sunt absolut de acord că crimele, adică luarea vieții oamenilor, nu se pot prescrie, dar nici ideile, într-o societate democratică, nu pot să fie pedepsite.

Sanționarea vorbelor sau a scrierilor cuiva se cheamă delict de opinie.

Delictul de opinie reprezintă incriminarea și pedepsirea exprimării unor idei, convingeri sau atitudini considerate inacceptabile, subversive sau contrare ideologiei oficiale de către stat sau o autoritate. De obicei, statele care condamnă oamenii pentru opiniile lor sunt dictatoriale (totalitare). Într-o democrație, acest concept intră în conflict direct cu libertatea de exprimare și nu poate să fie acceptat. Libertatea exprimării prin cuvântul scris și vorbit este considerată un drept fundamental al omului, a fost o cerință a revoluțiilor democratice din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea și a fost trecută în toate constituțiile țărilor democratice de atunci încolo.

Socrate a fost condamnat în anul 399 î. Hr. la pedeapsa cu moartea prin otrăvire, fiind obligat să bea

un amestec mortal de cucută (o plantă toxică). A fost acuzat, după cum scrie Platon, de necredință în zeii cetății (impietate) și de coruperea tinerilor prin învățăturile sale. Aceasta a fost o condamnare pentru idei, pentru convingeri, pentru opinii. Este primul delict de opinie celebru, pentru care, acum aproape două milenii și jumătate, s-a aplicat pedeapsa capitală. Toată omenirea democratică a veștejit această condamnare, iar Socrate este considerat azi unul dintre cei mai mari filosofi ai lumii. Regimurile care aplică legile retroactiv sau care conțin prevederi care sancționează vini din trecut sunt regimuri nedemocratice.

Eu înțeleg foarte bine să se pedepsească încălcări de legi ale oamenilor care trăiesc în momentul emiterii acelor legi. Dacă, în statul român, Constituția condamnă propaganda de extremă dreaptă și pe cea de extremă stângă, dacă sunt interzise în România organizații care propagă idei de extremă dreaptă sau de extremă stângă este foarte bine, dar aceste interdicții trebuie să se răsfrângă asupra oamenilor care trăiesc acum. Cei care au trăit în trecut nu au avut, poate, astfel de interdicții, iar dacă le-au avut, poate că au plătit atunci. De ce să plătească din nou acum?

Între legea juridică și legea morală sunt mari deosebiri. Opinia publică nu judecă precum juriștii și nu dă sentințe ca ei, ci constată și acceptă binele și respinge răul. Iar istoricul nu condamnă, ci explică.

(urmăre în pagina a 4 a)

Războiul cu istoria: Radu Gyr și Octavian Goga fac parte din istoria culturii românești și trebuie păstrați ca atare!

(continuare din *paina a 3-a*)

Crimele reale – adică luările de vieți omenești – nu se pot prescrie, dar ideile? Cine suntem noi să judecăm ideile și să condamnăm oamenii pentru ideile lor?

Dacă Paulescu a lăsat o descoperire medicală deosebită, dacă Radu Gyr a scris o poezie bună, dacă Octavian Goga a îndemnat la egalitatea românilor din Ardeal cu ungurii și sașii din Ardeal, cine suntem noi să repudiem în întregime aceste personalități. Oare să fi devenit noi, generația noastră, Parlamentul nostru, magistrații noștri, judecătorii oamenilor care au trăit în trecut? Să ne arogăm atribute de Dumnezeu? De ce să nu repudiem ceea ce a fost rău – și există rău în fiecare om – și să acceptăm ceea ce a fost bine? Firește că există oameni malefici și regimuri politice condamnabile (aproape) în întregimea lor, dar de cele mai multe ori oamenii, chiar și personalitățile au părți bune și părți rele. De ce să respingem oamenii în bloc? Lucrul acesta, al acceptării binelui și al iertării (atunci când nu s-au produs fapte capitale), l-am învățat în tinerețe de la academicianul român-evreu Nicolae Cajal. Acest om, de o generozitate rară și de o căldură sufletească ca un balsam, m-a învățat să caut în fiecare om și în fiecare realitate (entitate) de-acum sau de demult mai întâi partea bună, să nu obturez niciodată partea bună. Răul este, firește, de condamnat, dar, câteodată, de ignorat. Crede cineva că dacă elevii sau tinerii ascultă sau citesc poezii de Octavian Goga și de Radu Gyr aceștia devin numaidecât antisemiți? Ar fi o copilărie și o utopie să credem așa ceva.

Ce să facem de-acum înainte? Să căutăm ce au zis sau scris Iorga, Noica, Cioran, Eliade și să pândim idei neconforme? Să căutăm în spațiul public și cultural din Israel, în universul cultural ebraic cine și de câte ori a folosit cuvântul „goim”/„goimi” cu sens peiorativ față de străini?

Am găsit astfel de exemple și nu m-am revoltat, nici nu am reclamat pe nimeni. A greși este omenesc. Am căutat în Pușkin, Petőfi, Sevcenko, Eminescu, Shakespeare și alții și am găsit o grămadă

de versuri xenofobe. Ce facem cu ele și cu ei? Interzicem versurile și pe ei îi scoatem din epoca lor și îi judecăm ca odinioară – „cu mânie proletară” – după legile epocii noastre? Ce greșală enormă am face! Impulsul există și a existat de-a lungul timpului. El aparține dictaturilor, regimurilor totalitare. Acestea fac indexuri ale cărților interzise și ale autorilor prohibiți, acestea pun autori și cărți la „secret”, acestea distrug statui, busturi, schimbă nume de străzi, purifică programe școlare.

Oare la acest stadiu să fi ajuns cu democrația noastră?

Ca să facem o societate mai bună, democratică, tolerantă și

ONG-urile dacă pedepsesc memoria unora dintre vinovații care au plătit deja? Oare prin aceasta se poate câștiga bunăvoința poporului român! Va urma doar îndârjire și se va naște ură.

Eu sunt convins că inițiatorii legii aflate aici în discuție s-au gândit la prezent și la viitor, nu la trecut. Este absolut firesc ca oricine manifestă de-acum încolo atitudini naziste, fasciste, legionare, rasiste, xenofobe, antisemite să fie tras la răspundere în justiție și pedepsit.

Nu-i vorba, și legislația anterioară pedepsea astfel de manifestări.

Dar înverșunarea nu are rost și nici lupta cu istoria nu are rost. Cuiva i-ar

lungul timpului, ce campanii de distrugere a lor s-au purtat sau cum au fost condamnați și chiar uciși numai pentru că erau români. Ce-ar fi să ne apucăm să-i luăm pe toți înjurătorii românilor și să le interzicem numele în spațiul public de azi din România și, mai ales, din Transilvania? Sunt scriitori, istorici, oameni politici marcanți ai maghiarilor și ai Ungariei care au dus propagandă contra românilor și care au luat măsuri contra românilor și evreilor la un loc. Unii dintre ei fac parte din istoria literaturii maghiare. Cui ar mai folosi azi să cerem interzicerea numelor lor? Interzicerea numelor unor oameni din

rarea literaturii române și universale de valori? Cine suntem noi să fim judecători ai unor personalități care nu se mai pot apăra? Epurările acestea nu preamăresc spiritul de dreptate universală, ci incită la continuarea sau la trezirea urii. Nu cred că avem nevoie de așa ceva într-o societate pe care o vrem dreaptă, echitabilă, înțeleaptă. Vinile lui Radu Gyr și Octavian Goga sunt reale, le-au constatat și condamnat contemporanii și urmașii lor, dar, în esență, în cazul lor, creația literară a subsumat greșelile. Ei au rămas în memoria colectivă – cu precădere Octavian Goga – drept personalități, ei fac parte din istoria culturii românești și trebuie păstrați ca atare. Oricine dorește se poate informa ușor despre viața lor, despre atitudinile lor și despre creația lor. Dar noi nu suntem nici zberi, nici cenzori și nici inchizitori.

Consider că poezia lor a însuflețit viața românilor și nu a jignit sentimentele altora. În cazul lui Goga, faptul este sigur. Dacă creația lui Radu Gyr a avut și conotații antisemite, acea parte a poeziilor respective poate să fie ocolită azi. Dar nu interzisă. Nimic din ceea ce este omenesc nu poate să ne fie străin, fiindcă avem discernământ și putem decide singuri ceea ce este bine și ceea ce este rău. Cred sincer că nu vrajba, condamnările și interdicțiile personalităților din trecut pot asigura armonia și pacea socială, ci înțelegerea, clemența și iertarea. Legile trebuie date pentru prezent și viitor și ele trebuie să aibă putere asupra faptelor petrecute din momentul adoptării lor înainte și nu efect retroactiv. Dacă încalc vreo lege prin aceste opinii ale mele, atunci îmi aștept judecarea și condamnarea.

dreaptă nu trebuie să recurgem la metode inchizitoriale. Pe timpul Inchiziției, cu cât se condamnau mai multe „vrăjitoare” în piața publică, cu atât apăreau mai mulți delatori care demascau „vrăjitoare”. De ce să exhibăm mereu în societate relele de altădată. Sigur, istoricii spun că o facem ca să nu uităm și să repetăm răul. Este adevărat, dar în toate e nevoie de un echilibru. „De la sublim până la ridicol nu este decât un pas”. Tot repetând relele și tot condamnând răul, s-ar putea să trezim (să retrezim) gustul pentru rău, adică să dobândim un rezultat contrar nevoii de bine public.

Tribunalul de la Nürnberg, Tribunalul poporului din România și alte instanțe i-au pedepsit aspru pe cei vinovați. De ce să continuăm să pedepsim? Cui folosește vrajba aceasta? Ce mai speră legiuitorul, magistratul,

putea trece prin cap să-l scoată pe Goga din istoria literaturii române, altuia să-l chestioneze pe Alecsandri pentru o scenă dintr-o piesă a sa, altul pe Kogălniceanu fiindcă a folosit cuvântul „țigan” sau altul pe Eminescu pentru că nu a respectat drepturile omului și ale minorităților (adoptate, de altfel, la zeci de ani de la moartea sa). Nu exagerez deloc, din moment ce în unele locuri „civilizate” și „democrate” de pe Terra sunt acuzați Shakespeare și Cervantes, Dante și Goethe, fiindcă nu au gândit ca noi, după legile noastre și după principiile noastre.

Dar cine îi condamnă pe atacatorii românilor? Și românii, nu numai vecinii sau conlocuitorii lor au fost atacați de-a lungul timpului. Nu vă pot reproduce aici – și nici nu are rost să o fac – cum au fost jigniți românii de anumiți autori străini de-a

trecut care au greșit, dar au lăsat și o moștenire culturală (în cazul de față, literară) valoroasă, apreciată ca atare de criticii și istoricii literari, este o eroare. Noi nu ne certăm cu trecutul, pe care, oricum nu-l putem schimba.

Datoria noastră este să ferim omenirea de erori astăzi, să împiedicăm și chiar să pedepsim rasismul, xenofobia, șovinismul, antisemitismul, ura contra romilor etc. Asta da! Suntem obligați să facem acest lucru, dacă dorim să asigurăm un viitor copiilor și nepoților noștri. Suntem obligați să condamnăm și toate relele din trecut, suntem datori să-i menținem mereu condamnați pe criminali și pe instigatorii direcți la crime, dar nu oamenii care s-au căit (cum a făcut Radu Gyr) și nici pe cei care au construit România (cum a făcut Octavian Goga).

Cui folosește epu-

Geopoliticul ca monedă a iudelor bruxeleze și nu ca talant al națiunilor suverane...

Cezar Adonis
Mihalache

„Mecanismul colectiv pentru stabilitatea prețurilor” ar putea fi pus în practică de către Bruxelles chiar sub forma unui instrument agresiv de naționalizări de resurse... Și chiar dacă toate statele membre vor intui despre ce este vorba, vor alege să tacă... Din nou... Cei privați, de facto, de posibilitățile lor de a se dezvolta pe seama resurselor pe care le au (vizate agresiv de acest mecanism „de drept comun european”), pentru că vor fi controlați prin guvernării lor servili (dar și prin europarlamentarii din sferele de partid, de grupuri parlamentare europene, „lobbyiste”), iar beneficiarii pentru că nu echitatea în cadrul „familiei” europene va mai conta, inclusiv din perspectiva principiilor fondatoare ale CE/UE, ci puterea de a dicta de la masa deciziilor... Pentru că Bruxelles -ul pregătește un nou mecanism de impunere a deciziilor sale de grup infracțional organizat peste suveranitățile și drepturile statelor de a dispune de propriile resurse, evident, asupra membrilor „mai sărace”, sărace în managementul propriului interes de țară, sărace în demnitatea conducătorilor lor, dar bogate în resurse (și naturale, dar și de cumul nesfârșit parcă de slugi-sinecuriste, corporatist-trădătoare)... Și face acest lucru printr-un instrument de control, nu neapărat direct asupra producțiilor, ci, acolo

unde, în final, contează orice marfă (ca resursă, ca materie primă ori ca produs finit): pe piață... Ca vânzare... Pentru că nu cine deține „fabrica” (recte, resursele exploatabile) are cuvântul decisiv, ci acela care controlează piețele de desfacere (ca prețuri, tarife, stocuri)... Iar UE își creează un adevărat sistem de control al preluărilor (în fapt, cedări de guvernăntă dinspre statele slugarnice) ale managementului „de țară” al resurselor prin invocarea necesității unui „mecanism european colectiv pentru stabilitatea prețurilor”... Adică, justificarea impunerii unei descărnări violente (violent antidemocratică, violând suveranitățile naționale și drepturile de a decide pentru sine ale statelor în privința resurselor lor) prin marotele deja verificate în pandemii, și doar extrapolate acum, inclusiv energetic, sub pretextul dificultăților datorate unei neaprovizionări (cu resurse) strict centralizată.

Bruxelles -ul își conturează, dară, următoarea filă de parcurs antieuropean (antieuropean cel puțin din perspectiva minimei obligații de a respecta destinul Europei vizat de părinții fondatori ai CE/UE), prin decizii unilaterale, inclusiv prin jocurile geo-strategice în care geopoliticul va fi devenit moneda (de argint) a iudelor, și nu talant al libertăților de dezvoltare, de afirmare, a țărilor membre pe scena economică și politică europeană... Pentru că, Bruxelles -ul nu este preocupat de zonele (mai ales dacă este vorba de statele a

priori etichetate „de mâna a doua”) de unde sunt procurate resursele pe care le-a declarat de drept ale întregii Europe, ci de locul unde vor fi scoase la mezat pentru a le putea controla prețurile/tarifele, stocurile... Precum și asigurarea faptului că statele care le produc nu vor invoca nici un drept de „preemptiune”, dat de deținerea fizică a resurselor, fiind, la nivel de consumator (practic, al propriilor resurse) „la rând”, ca disponibilitate de stocuri și prețuri de achiziție, cu „toate” celelalte țări... La acel rând, dar nu de la masa celor mari, ci de la aceea a acelor ce mereu vor fi considerați, și tratați, ca rude mai sărace doar prin raportarea la momentul aderării lor... Iar discuțiile au avansat la acel nivel în care nimeni nu contestă ideea în sine a unui „mecanism colectiv pentru stabilitatea prețurilor” (ce va funcționa, evident prin, jaloane, stegulețe roșii, „infringementuri”, chemări în fața curții europene de justiție a statelor ce au resurse și nu le pun la dispoziția Bruxelles -ului după diktatul acestuia ca opis și cantități), ci doar se asistă, generalizat, la punctarea datelor calendaristice de aplicare... Și chiar dacă suntem direct vizați, nu avem absolut nici o reacție... Nu ne protejăm resursele țării (nici măcar cele viitoare, ca producție de gaze naturale din perimetrele din Marea Neagră) prin crearea propriilor mecanisme de punere pe piață... De asigurare, nu a unor piețe de desfacere (pentru că acestea nu

mai trebuie căutate, „cucerite”, când nevoia de resurse este deja stringentă), ci a condițiilor în care ar trebui noi să le ofertăm, cedând această acțiune unui Bruxelles pe care l-am „înstăpânit” peste deciziile noastre, peste resursele, peste fabricile, peste drepturile de a mai ființa în vreun domeniu (și poate chiar de a mai ființa noi, în sine, ca națiune)...

Nu facem nici un pas, chiar dacă Bruxelles -ul avansează agresiv cu acest stereotip al zilei de mâine... Acela în care, „pentru nevoile și securitatea UE”, va trebui să ne vindem resursele, ba poate să le și cedăm, din nou pentru a nu veni cumva rușii, ori alți actori decizi între timp ca fiind paria în același joc geo-strategic al lumii în care talanți au fost înlocuiți cu arginții trădării... Iar UE a desemnat deja și zona de careu a „donatorilor” de resurse de mâine, decizi de ea, prin hașurarea României și a Ciprului... Pentru că, importând peste 80 la sută din necesarul de gaze, Europa trebuie să accepte prețurile de piață decise practic în afara UE. Și vrea să „îndrepte” acest lucru prin preluarea mecanismului de formare a prețurilor de vânzare a resurselor, sub pretextul obținerii independenței față de prețurile internaționale, iată, printr-un mecanism colectiv (centralizat!) pentru stabilitatea prețurilor prin controlul resurselor din Europa. Cele ale României și Ciprului, care dețin cele mai mari producții (viitoare) – noi și rezerve – Cipru. Iar pentru a se impune, Brux-

elles -ul va miza inclusiv pe jocul murdar făcut prin avantajarea unor jucători (actori) din afara UE... Precum Norvegia, care, deși nu este membră UE (prin decizia suverană a propriei națiuni!), dar livrând masiv gaze naturale Germaniei (dar și altor membre UE), poate fi considerată furnizor esențial de resurse energetice. Și care este pe cale a fi folosită de către Bruxelles pe post de pârghie de presiune asupra statelor producătoare și depozitare din cadrul „mecanismului colectiv pentru stabilitatea prețurilor”, pentru ținerea prețurilor la nivelul stabilit de valoarea „de piață” a arginților trădării, prin extinderea producției de gaze din Marea Nordului, prin deschiderea a trei mari zăcăminte la mai bine de patru decenii după ce, din rațiuni ecologice, acestea au fost „închise”! Lucru care ar putea să ne încurce teribil, fie și pentru faptul că zăcămintele de acolo pot fi reactivate într-un orizont de timp chiar mai scurt decât cel necesar pornirii exploatării noastre din Marea Neagră. Situație în care chiar va trebui să livrăm gazele naturale, nu la prețul dat de necesitatea lor pentru UE, ci la acela impus prin supraproducția Norvegiei. Care nu ascunde faptul că vrea să se poziționeze drept furnizor principal pentru Europa „pentru a obține anumite concesiile de la Bruxelles”...

Join-venture cu „biznis” ...

Gheorghe
Pipera

Iată ca Satul Român expropriează o societate în faliment, Viromet Victoria, de 370 de ha de teren și pădure, plus zeci de construcții, pentru a face loc unui „join-venture” cu Rheinmetall, concern german care promite să facă acolo praf de pulbere și muniție. Asta se întâmplă cu mult înainte de SAFE, mai precis, în 2024. Doar că societatea în faliment Viromet Victoria, care nu a decedat încă, face contestație în contencios administrativ. Posibil să se anuleze exproprierea? Da. Posibil ca Statul român, adică noi, să achite despăgubiri? Da. Posibil ca despăgubirile să fie puse în seama Rheinmetall sau a politicianilor care au comis acest „biznis”? Nu. Recent, șantierul naval Damen din Mangalia a intrat în faliment. Statul român are intenția de a construi acolo patru nave militare, în valoare de 920 de milioane de euro, dar nu cu Damen, ci cu Rheinmetall.

Cum? Păi, preluând la preț de lichidare activele falitului Damen, adică la niveluri de 10-15 ori mai mici decât prețul de piață sau decât prețul ca going concern (afacere în derulare). Statul român are intenția să obțină aceste active până în 30

durează minim doi ani. Plus că societatea de tip joint-venture cu Rheinmetall trebuie constituită și dotată cu capital social suficient pentru achiziția activelor Damen până la 30 mai. Altfel, Statul român nu poate achiziționa direct activele Damen. Dacă

probabil o juma’ de oră, nu mai mult. Deci, avizul este pur formal.

Acum, să vedem... Ar putea olandezii de la Damen să conteste și să ceară despăgubiri? Ar putea. O vor face în mod sigur. În primul rând, pentru

Deci, olandezii ar putea lua calea ICSID, pentru exproprierea investiției lor.

Ca și în cazul Pfizer, o să ne trezim cu o sentință de un miliard peste vreo patru ani. O să plătească Rheinmetall? Nu. Or să plătească politicianii care au forțat aceste contracte? Nu. În plus, orice persoană prejudiciată, inclusiv Damen, va putea sesiza CJUE. Jurisprudența CJUE este deosebit de restrictivă în materie de achiziții militare dintr-o singură sursă (fără licitație). Despre asta, cu altă ocazie. Pe moment, să privim poza acestor demersuri ale Statului român, captiv acestei corporații, și să ne minunăm: o societate în faliment este expropriată, o altă societate în faliment este goliță de active, ambele demersuri fiind impuse politic și la prețuri de nimic, prin acte discreționare de putere publică, în favoarea unei organizații străine...

mai, când este termen – limită de perfectare a contractului mare cu Rheinmetall (cel cu miliardele multe, atribuite fără licitație).

O asemenea rapiditate nu e posibilă decât dacă lichidatorul, comitetul creditorilor și judecătorul – sindic din dosarul de faliment al Damen Mangalia ar fi convinși „prin mijloace specifice” să accelereze o procedură care, de regulă,

acest joint-venture deja există, e bai mare. Înseamnă premeditare.

Precizez aici că, în total secret, pare că s-a „aprobat” contractul mare cu Rheinmetall în comisiile reunite ale Parlamentului, în ziua de 30 aprilie, când lumea se ducea către vacanța de 1 mai. Nu în plen, ci în comisii. Nu se știe cum au votat comisiile și cât timp au avut la dispoziție –

că investiția lor la Mangalia a fost tratată cam nașpa – în ciuda situației inițiale, olandezii au fost degradați la rang de acționari minoritari (49 la sută olandezii, 51 la sută Statul român). În al doilea rând, falimentul Damen pare acum a fi fost premeditat. Statul român avea nevoie de șantierul naval. Acum, pare a-l avea la îndemână, cu preț redus și vânzător strâns cu ușa.